

føggelsen, saaledes som Forslagsstilleren har tilfattet.

En anden Betænkelse, som forleden Dag blev antydet ligeledes af den ærede Forslagsstiller, var, at vi ikke havde nogen Politioorganisation. Jeg mener rigtignok ogsaa, at det er meget nødvendigt, at man forud for eller samtids med Rævningsinstitutionen faaer Politiovæsenet organiseret; jeg mener ikke blot med Hensyn til den almindelige Retsbevidsthed i Landet og den borgerlige Frihed, men jeg mener ogsaa med Hensyn til Statsmagten. Naar vi faae dette nye System og navnlig, som jeg antager, faae, om vi skulle have et Forhør, ialtsald et Forhør, der ikke kommer til meget at ligne det hidtilværende Inquisitionforhør, saa har man derved betaget Statsmagten et meget vigtigt Middel til Forbrydernes Forsøgelse og Afstraffelse, og det maa man ikke lukke Diet for, men paa samme Tid, som man, efter min Mening med Føie, gjør denne Forandring, maa man støtte den paa andre Punkter, og til en saadan Støtte regner jeg et kraftigt Politi, der kan efterspore Forbrydelser og samle de Beviismidler, man saa skal the til istedetfor en Tilstaaelse, der hidtil saa godt som udelukkende figurerede som Beviismiddel i criminelle Sager. Det maa man gjøre, og dernæst maa jeg ansee det som meget væsentligt, og jeg antager, at den ærede Justitsminister, skjøndt han ikke berørte det i sit Foredrag, maa dele min Anskuelse i saa Henseende, at den nye Criminallov maa blive givet samtids med Institutionens Indførelse. Det er vel ikke Rævningsernes Sag, ligesom at beskæftige sig med de juridiske Bestemmelser; det er de lovlærde Dommere, som skulle beskæftige sig dermed, men det kan ikke være en Grundring mod den Vigtighed, jeg troer at man maa lægge paa, at Criminalloven er simpel, let tilgængelig, tydelig og stemmende med Folkets Bevidsthed. Det er jo at haabe og vente, at man vil med en ganske anderledes Underlighed slutte sig til Lovgivningens Udvikling, søge at tilegne sig Lovbestemmelserne osv., naar ogsaa denne Institution kommer med for at vække Borgernes Liv og Interesse for de offentlige Forhold, og dernæst, hvorvel Rævningerne ikke have med det egentlige Juridiske at stasse, er der dog mange

legale Begreber, som det er nødvendigt at klare for dem, for at de med Sikkerhed kunne gaae frem til deres Gjerning. Men dernæst stille man ikke den Forbring til Rævningerne, at de skulle udtale et „Skyldig“, naar de vide, at der efter dette „Skyldig“ kommer en Retsafgjørelse, som efter deres og hele Folkets Overbeviisning er for streng. Det er af største Vigtighed, at man ikke lægger Institutionen i dens Begyndelse for Had. Det har man jo seet og seer den Dag idag i andre Lande, hvilken overordentlig Indflydelse det faaer, naar der saaledes er Modsatning og Strid mellem den almindelige Retsbevidsthed og de Straffebestemmelser, der skulle anvendes.

Den ærede Forslagsstiller, der selv berørte disse forskjellige Betæneligheder med Hensyn til Balget af det nærværende Dieblif for Institutionens Gjennemførelse, meente, at man dog temmelig let kunde komme ud herover, idet disse Betæneligheder let kunde afvises. Jeg kan paa ingen Maade dele hans Anskuelse i saa Henseende eller finde, at der, i hvad han i den Anledning anførte, er Noget, der kunde tillægges egentlig Vægt. Den ærede Forslagsstiller anførte, at det kunde maaffee være ret hensigtsmæssigt, at udsætte Afstillelsen mellem Domsmagten og Administrationen, ligesom ogsaa Politiovæsenets Organisation og Criminallovens Givelse, indtil efter Rævningsinstitutionens Indførelse, for at man kunde faae nogen Erfaring ved den, som man kunde benytte og gjøre frugtbringende ved disse andre Reformere. Det troer jeg dog virkelig er den forkeerte Wei at gaae. Lad os ikke lade denne vigtige Institution, hvortil der knyttes betydningfulde Forhaabninger, blive en Prøveklud, saa at man endogsaa ved den vilde samle Erfaringer, og naar den ærede Forslagsstiller meente, at man, hvad Criminalloven angaaer, kunde hjælpe sig med at faae det Parti af den nye Criminallov, som det ganske vist fornemmelig vil komme til at gjælde om, fordi det vedrører den Klasse Forbrydelser, der hyppigst forekomme, nemlig Materien om Glendomsforbrydelser, da troer jeg, at dette vilde være overmaade uheldigt. Man kan ikke citere som Hjæmmel, at man har behandlet Løsgængerio og Betleri-Materien for sig; thi det er virkelig